

SZERETET

HAVONKÉNT EGYSZER MEGJELENŐ
VALLÁSOS, REF. EGYHÁZI FOLYÓIRAT

A Hevesnagykunsági Ref. Egyház-
megye hivatalos közlönye. Meg-
jelenik Kisujszálláson. Szerkeszti
és kiadja: Török Imre esperes.
Előfizetési ára: egy évre helyben
25.000, vidéken 30.000 papírkorona.
Egyes példány ára 3.000 korona.

XV. évfolyam. — 4. szám.

Kisujszállás, 1926 április hó.

Néhai Dr. KÜRY ALBERT

Jász-Nagykun-Szolnok vármegye volt alispánjának emlékezete.

Végtelenül rokonszenves, eléggé nem
becsülhető és szerethető ember, fenkölt és
serény, eszes és ta-
nult, neves és sze-
rény, — hunyt el pár
hétrel ezelőtt. Nevét
cimül irtuk e fejezet
fölé. Sikerült arcké-
pét, mely jóságos
vonásait s emlékét
száz és száz hajlékba
szétviszi mindenüvé,
egykori megyéje ha-
tárain, jól esik ke-
gyeletesen közöl-
nünk. Bárcsak az
élőről közölhetnők e
sorokat s ez ábrá-
zolatot.

Méltó, hogy a
»Szeretet«-ben örö-
kitsük a szeretet em-
berének emlékezetét

A boldogultnak
ideális életéről, sor-
sáról, amelyet böl-
csen nevez az alis-
páni székben utóda,
Alexander Imre
atyánkfia: közszol-
gálati tragédiának,
ide iktatunk egy-két
adatot; dicsőségesek
és elszomorítók azok

»1867 dec. 10 én
született Jászkiséren,
régí kálvinista csa-
ládából, amelyben a legnemesebb erények:
haza- és vallásszeretet, becsületes gondol-
kozás, munka és kötelességérzet tradícióként
szálltak apáról-fiúra.

Hogy végzi tanulmányait kitünően,
Eperjesen, Budapesten; hogy lesz jogtudor
még 23 éves kora
előtt, aztán szolga-
bíró, vármegyei jegy-
ző s végül 1912-ben
a vármegye vicis-
pánja: csak futó-
lag említjük, mert
élete s tettei méltá-
tásához inkább az
tartozik, hogy mun-
kakörét, amelybe őt
az Isten bölcsesége
állította, csodálatos
hüséggel, valóságos
önáldozással töltötte
be. Különösen a há-
borús közigazgatás
teendőit végezte ő
valami bámulatos
nagy lelki melegség-
gel és szeretettel.
Erejét megfeszítve,
hazafias szívvvel, em-
bertársait féltő gon-
dossággal állott a
vármegye ügyeinek
élén, s mikor az oláh
betörés elől mene-
kültek az erdélyi
szegény bus magya-
rok; majd mikor a
rokkantak, árvák,
özvegyek szánandó
serege várt segélyt:
ő állt elő, ő járt elől,

erejét felülmuló óriási munkával akart segí-
teni mindenkin.

A király vaskorona-renddel tüntette ki,
de ő ... lerogyott vállalt hivatásának ke-

Néhai Dr. Küry Albert

J.-N.-K.-Szolnok megye v. alispánja és a kecskeméti ref. egyházmegye gondnoka

resztje alatt: idegszájai szakadtak-e meg, vagy szive tört darabokra? Attól kezdve még élt, élt: ám a kedves szép ember árnyéka lett csak önmagának.

Az áldottlelkű, a szeretetben gazdag, a mások javáért élő ember hajlékát 1919 május 3-án a »vörösek« kifosztották, feldúlták, Őt magát börtönbe vetették. Ez az emberi »hála«!

Megtörve egészségében, s emberekbe vetett hitében, — visszavonult . . . szenvedett.

Ez az anyagi és lelki kifosztottság — nagyon találóan írja alispánutódja — valódi közszolgálati tragédia!

Az óriási munka mellett, melyet világi hivatása terén végzett, — egyházunkat is legteljesebb hűséggel szolgálta: mint a szolnoki egyházközség főgondnoka, aztán a kecskeméti egyházmegye tanácsbírája s végül egyházmegyei gondnoka is!

Hű volt mind halálig.

Példa-ember!

Nézegessétek nemes, tiszta arcvonásait, gondolkoztatok cselekedetein . . .

Kövessük a hűségben s áldjuk el emlékezetében!

Tavaszi zsoltár.

*Mikor a zengő kis pacsirták
Földről az ég felé lebegnek —
Bár máskor béna szárnysegett,
Óh, hogy lehet, óh mint lehet:
Hogy ilyenkor — ti hitlenek —
Nem nő szárnya a lelketeknek?*

*Mikor élet kél a holt rögből,
És rügyek, bimbók fakadoznak —
Bár máskor néma, csüggeteg,
Óh, hogy lehet, óh, mint lehet:
Hogy ilyenkor — ti hitlenek —
Imája nincs az ajkatoknak?*

*. . . Ki dalt ad a zengő madárnak
S édes vágyat, mely égre húzza,
Ki irgalmát, mely szent, örök,
Széthinti rosszak, jók fölött
S a targalyat, a holt röögöt,
Életvirággal koszoruzza;*

*Hatalma, jósága előtt,
Hogy bűnvallón térdre nem hulltok,
Hogy nem mozdult meg szívetek,
Óh, hogy lehet, óh, mint lehet:
Hogy ilyenkor — ti hitlenek —
Hinni benne meg nem tanultok?*

Dr. Lampért Géza.

Válaszúton.

Ábrahám a Kanaán földjén lakozott, Lót pedig a Jordán-melléki városokban és Sodomáig sátorozott.

I. Mózes XIII. 12.

A világ térképén Magyarország nagyon kis pont, mi mégis azt mondjuk, hogy a legszebb ország a föld kerekén, mert nagyon szeretjük ezt a földet, a hazánkat. Palesztina még a mai Magyarországnál is sokkal kisebb, mégis az ott lakók számára páratlan érték volt. Ez a kis földesik olyan ponton fekszik, ahol Európa, Ázsia és Afrika végei összeérnek. Ősidőkben hadiút volt ez a föld az északi hatalmas államok és a Nilus táján elterülő országok között. Hidnak nevezték ezt a hadi átjárót. Bár mások számára annyira ismert és fontos volt ez a föld, tulajdon lakói mégis zárkozott életet éltek, kevés kapcsolatuk volt a rajtuk kívüllévő világgal. Nyugaton a Földközi tenger hullámai mosták a kikötő nélküli partokat, keleten a homok sivatag védte őket, északon meg a hatalmas hegyhát volt a kapu. Ebbe a zárt és elkülönített országba vezette Isten Ábrahámot.

Ábrahám unokaöccsével, Lóttal Sikkhemnek forrásokban gazdag völgyében ütötte fel legelőször a sátorát. Ábrahám épen ilyen helyre vágyott. Volt itt egy faóriás, melynek még századok multával is megmaradt a hire. Olyan nevezetességre és szeretetre tett szert ez a fa, mint a mi Rákóczi fáink. A helynek nem volt gazdája, tehát Ábrahám birtokába vette és az óriási tölgy alatt oltárt emelt Jehovának.

Az őslakók azonban nemsokára előkerültek és olyan sok alkalmatlanságot szereztek, hogy Ábrahám jobbnak látta tovább vonulni és a következő állomáshelyük Béthel volt. Hegy tetején állott a tábor,

ahonnan nagyszerű kilátás tárult a szem elé. Szabad életben gyönyörködtek, nem volt előttük korlát, gát, mindent láthattak, igaz ugyan, hogy őket is messziről megláthatták az esetleges ellenségek.

Ábrahám, amint olvashatjuk a Biblia róla való feljegyzéseiben, itt is oltárt emelt és ismét segítségül hívta a Ur nevét. Isten meg is áldotta őt és Lót is nagy gazdagsággal. Voltak gulyáik, nyájaik; olyannyira, hogy pásztoraik állandóan perlekedtek egymással, mert alig tudtak már legelőt találni. „Vessünk véget ennek az örökös viszálynak” — mondotta Ábrahám Lótnak, mert nagyon bántotta a dolog, „miért engedjük, hogy pásztoraink veszekedjenek, hiszen testvérek vagyunk. Sokkal jobb volna, ha külön válnánk. Nézz szét öcsém erről a hegytetőről és válassz! Ha a balkezed felőli vidék kell neked, én elmegyek jobb kéz felé, ha pedig jobbra mennél, én megyek balra...”

Ilyen szép és egyszerű módon akarta megszüntetni az örökös torzsalkodást.

Lót szemeit végigfuttatta az alattuk folyó Jordánnak völgyén, ahol dus pompájukban virágoztak a fák és a növények, a távolban gazdag városok falai tüntek elő. A közelben pedig olyan édesen csörögtek a bővizű források. Különösen sokáig legeltette szemét a távolban emelkedő két városon, melyekről olyan sokat hallott: Sodomán és Gomorán. Azt beszélték erről a városról, hogy lakói nagyon műveltek és senki sem tud úgy mulatni a világon, mint ők. Lót hamar kész volt a választással és összehíván szolgáit, elbucszott Ábrahámtól és az egyik város közelében ütött sátrat, avval a gondolattal, hogy egyszer majd be fog költözni magába a városba. Gondtalan életre vágyott és a kövér talaj valóban kecségtette is őt avval, hogy nyájai, gulyái nagyon jó legelőkön lesznek. Nem volt önzetlen ember, mert, ha az lett volna, így szól akkor a nagybátyjához: „Téged illet meg a választás, mert te vagy az idősebb.”

Lót senki másra nem gondolt, csak magára és arra, amiből hasznot remélt.

A „Szeretet” e számának mellékletében „Gyermeklap” is jelent meg, áldozó-csütörtöki és pünkösti tartalommal. Ára egy példánynak 1.000 K. Hatszor fog megjelenni évenként, a 6 Urvacsoraosztási alkalommal u. m.: *Karácsony, Husvét, Pünköst, böjt, az új kenyér s az ősz áldásának elvétele idején.*

Nem gondolt arra sem, hogy feleségét és lányait milyen gonosz helyre viszi, Sodoma és Gomora közelébe. Önzését tetézi tehát az, hogy megfélemedezett még azokról is, akik a legközelebb állottak a szivéhez, akikre szintén nagy gondot kellett volna fordítania.

Ábrahám a hegyek között maradt. Érezte a szellőnek tisztító, üde fuvallatát, gyönyörködött a természet szépségeiben, Isten kezének csudálatos nyomaiban. Az ő mulatsága és élvezete nemesebb volt, mint Lótéké, mert azok belepusztulnak a bűnök utáni vágyaikba, Ábrahám azonban Isten ígérését nyeri el: „Emeld fel szemeidet — így szól hozzá az Isten — és mindazt a földet, amelyet látsz, neked adom; és a te magodnak örökké.” Milyen fenséges ígélet!

Életünkben gyakran vannak órák, mikor a két út feltárul előttünk. Melyiket válasszuk? Az áldozat és szolgálat szirtes útját, vagy a kényelemnek és puhaságnak lapos útjait? Lót az utóbbit választotta. És a választás pillanatától fogva az élete és boldogsága alkonyodni kezd. Ábrahám a nehéz utat választja, de egész életében vele maradt, barátilag támogatja, védi és megáldja az Isten.

(Hesztingsz után angolból fordította: Incze Gábor)

Kenderes új lelkésze.

Abból az alkalomból, hogy ifj. Csánky Benjámin kenderesi lelkész társam Tulipánországból, a szép és kedves Hollandiából, a ref. protestantizmus erős bástyáju várából, — hozott magának hitvestársat, Hermine Petronella Tielkemeijer urnőt, midőn arcképket menyasszonyi, vőlegényi diszükben, úgy amint az Istenházból kijöttek ott menyekzőjük napján, közreadjuk, egyben őket s kivált a buzgó lelkésznét, ki mindennap a templomba megy itt férjével — üdvözljük hittestvéri szeretettel, rájuk, frigyükre Isten áldását kérjük.

Magamrészéről pedig, mint a »Szeretet« szerkesztője, kiadom egyszerű kis lapom ha-

sábjain azon beszédemet, amelyet ifju lelkesztársamnak tisztségébe beiktatása napján a kenderesi gyülekezet templomában — Magyar hazánk főméltóságú kormányzója vitéz nagybányai Horthy Miklós ur és neje öfőméltósága, továbbá fősztszeteletü dr. Baltazár Dezső püspökünk és nagyméltóságú egyházker. főgondnokunk dr. gr. Degenfeld—Schomburg József; — e. m. gondnokunk vitéz nagybányai Horthy István ur ö Excellenciája — s nagyszámu egyházi és világi kiválóságok jelenlétében — mint beiktató esperes elmondottam.

Legyen mindez kedves emlékezetül!

Ime a beszéd:
Ünneplő szivek!

Atyámfiai a Jézus Krisztusban!

Mikor néhány héttel ezelőtt az ősz első hónapja október felé hajolt: ünnep volt akkor is ebben a templomban s ebben a gyülekezetben. Itt voltunk sokan, akkor is. Az ünnep akkor bús ünnep volt. E gyülekezetnek 43 éven át hűséggel szolgált tisztos öreg lelkipásztora köszönt el az ö élő hivatól, meg a sirok lakóitól, kiket a 43 év folytában elkisért az utolsó utra Elmondta, mert el is mondhatta itt az Ur előtt „Atyám, elvégeztem a munkát, melyet reámbiztál!”... aztán elment... de csak, úgy mint a nap, mely leáldozni látszik arra napnyugaton... mintha leszállna, mintha elmenne: pedig csak más tájakra, más élő rendekre árasztja a fényét és melegét...

Megtettétek-e, Istennek népe, kenderesi Atyafiak! amit akkor kértem tőletek, mikor bucsuztunk a régi kedves hajlékából, a nád-fedte, szép rózsavirágos paplakásból utjára induló lelkipásztortoktól? Kértelek titeket, ne szólítsátok meg se, mikor bucsut vesz attól a küszöbtől, amelyet 43 éven keresztül olyan sokszor átlépett, amelyen át mentek be forró szeretett gyermekei az életbe; hoztuk ki hitvesének koporsóját, midőn annak lelke már az örökéletbe ment. Hogy csendes áldott legyen néma bucsuzása. Hi-

szén tudjátok, ö maga mondá: Ugy akarok elmenni, mint az eszterág és a fecske, kik megismerik az idejüket s alig is veszi észre valaki: csendesen elköltöznek.

A régi lelkipásztor, az agg, elment és ime itt van az új lelkipásztor! Elismerésünk, dicséretünk illessen titeket, Istennek itt telepedett népe, szent Gyülekezet... Megtettétek, amire az apostol int s intettelek az ö szavaival én is:

Álljatok egy lélekben! -- Egy lélekkel, egy akarattal! Hívtátok el ö, hallgatván hűséggel azoknak a magasrendű embereknek, a ti legnagyobbjóakaróitok és jóltevőiteknek szavára, akik ezt a népet oly felette igen szeretik, hogy — bizony mondom néktek, ti bármilyen nagyszeretettel is azt a szeretetet

ifj. Csányi Bénéámin kenderesi lelkész
és neje Hermine Tielkemeijer.

aligha viszonzhatjátok. Így illik nekünk betölteni az Irásnak lelkét és az evangéliumnak törvényét: szent békességgel, lelkek egyezésével kell intézni kivált az Isten országa dolgait, de mindeneket is — s az ének drága szavai se menjenek soha feledésbe: Az alsórend a felsőt hallgassa... És itt van előttem a gyönyörű példa épen: a felsőrend az alsót szeresse, támogassa. Im itt bételik! Látjátok, mily szép, mily gyönyörűsége ez így! Milyen áldott örömmel jö közétek, szive reménytől sugárzik, homloka boldogságtól fénylik: az ifju lelki pásztor... Csuf küzdés nem szennyezte közétek vezető utját. Mintha virágokon jönne! Öröm várta, örömmel jött... Mint a nagy tengerpart galambjai elébe repülnek a közeledő hajónak s megülnek szárnylebegtetve a vitorlarudakon.

Örül, boldog, a ki jön; és örülnek, boldogok, — akik várnak. Óh szeressétek, áldjátok, ünnepeljétek az ifju lelkipásztort továbbra is... Szeretni egyszer, csak most, csak a kezdet kezdetén: ez nem szeretet; a szeretet állandóbb tűz, mint a nagy föld mélységeiben levő örök tüzek!...

Együtt... egy lélekkel... továbbra is... Hívek! s Lelkipásztor! Egy lélekben...

Mert nézzétek... Keleten gyult ki az a

csillag, az a bethlehemi, amelynek kézzel csinált mása itt fenn is ragyog, e torony ormán a magyar Bethlehem tornyának hegyén. Ott támadt a hitnek világossága keleten, egykor, régen, az időnek ama teljességében, (advent első napja egy hétre mához!)

És épen onnan jöttek el napkeletről, a honszerző apák is, Irtisz kék vize mellől — át az Uralon, át a Volgán... honkeresés vágya, lángja a szivekben... ijjat pödörítve, nyilat röpitve, kelevézt, csatabárdot forgatva, — A nemzetnek hon kell... s a szivnek a hon szent szerelme!

S im, mintha magas Ural hegynek szakadékaiból, Volga menti büzhödt, romlott moesarakból a pokol vörös lángja, irtó gőze csapott volna elő — hitet hamvasztó, nemzetet enyészítő: ah, ismeritek e világromlást, e szörnyü tüzet, ez égette le szent hazánk kétharmadát is; ezért lettünk világ szegényei s hurcoltak minket szörnyü gillyotinra, sőt szemétdombra s szeretnének tenni koporsóba... Még a nevünket is eltörölni...

Hamvadó parázst lángragyujtani... honszerelmet tanítani jött közetek; — hisz' ez a magyar ref. predikátor gyönyörűsége tiszte, hivatása és dicsősége! — az új lekipásztor... ki bár ifju még — de a belga bányák s az élet mélyét megjárta már, sokat ismer e nagy világból és mindent amit tud, mostmár az ő ezen kicsiny világa, e gyülekezet javára használja.

Hogy mint ez egyházmegye egyik vezetője tisztségébe beállítsam őt, azért állok itt.

Kedves ifju Testvérem!

Édes atyád egy negyedszázad évvel ezelőtt ez egyházmegyében szólott ékesen, itt szolgálta egyház vidékünk legészakibb végvárában, mint lekipásztor, Isten szent ügyét. De szép, hogy Te is itt kezded szép utadat: áldott legyen az! Édesanyád, testvéred imádkozik itt érted, s egy beteg, de Isten által már gyógyuló testvéred, messze betegágyán ma érted, nem magáért könyörög. És lásd eljöttek mindazok, akik szeretnek, becsülnek s tudományodért, fenkölt lelked nemes törekvéseiért mint öregebbet tisztelnek.

Óh milyen ünnep ez!

Bethlen Gábor, a fejedelmi ember, ül papjai között figyel és szól! — Aranyvilág! — Apaffy fejedelem Magyary István predikátor roppant beszédjét hallgatja... Im e jelenetekhez, dicsőséges idők történetéhez visz vissza a tündér képzelet.

Mert im! ki fenn lakozik a magas Budában, hol lakozott a nemes fiuból lett világverő

Hollós király is, eljött a neki oly drága szent helyre, ez egyszerű házba, de mely Istennek Háza és mennyországnak Kapuja, eljött, ki magyarföldön köztünk legnagyobb: Magyarország Nagyura, köztünk, s e hazában első. — »Vivát«-ot hallelujáz felé a lelkünk, s áldást reája s hitvesére!

És ki orosz mezőkön vezette egykor brigádját, a brigadéros, immár Jézus Krisztusnak jó vitéze, itt van! — Ki hallgatta a dörgő ágyukat, hallgatni vágy evangélium hirdetőjének szelid szavát... Im itt, lelki vezérünk, a pásztorok között az első és társa, ki tán életének minden percét a Sionnak szenteli, a világi ur — és sokan, sokan nagyok, nevesek! Boldog lekipásztor, mely dicsőséges a Te bejöveteled!

Az én tisztetnek kötelessége szerint, hiszen azért állok itt, beiktatlak a te tisztégedbe, Kenderes lekipásztora!

S a beiktatás jelvényeit kezeidbe adom.

Az első, a legelső! — a Szentírás, a szent Biblia. Egykor láncon őrizték, ma — hitünk szerint — olvashatja mindenki. Egykor elégették, ma a szivekben kell lángolni a biblia igazságainak, mert különben elvész ez az örvénylő világ. Lásd, Testvérem! nem törvénykönyv ez és mégis minden ország törvényének fundamentuma. Nem történeti könyv és mégis e világnak történeti kezdetől fogván csak ebben vannak. Nem költői mű és mégis legnagyobb költői a világnak ebből vették az ihletet... Szeresd, szorítsd a szivedhez és kösd a mások szívéhez is.

A második jelvény a templom kulcsa. A templomé. Te tudod csak úgy, mint én, hogy jobb itt egy nap, mint másutt ezer. A mi Atyánknak háza ez! Jaj a gyermekeknek, kik nem lépik át atyjuk házának küszöbét, de ezerszerte jajabb annak, ki a mennyei Atya háza küszöbét nem lépi át. Hivj ide, gyűjts ide mindeneket. Mondd meg mindenkinek, hogy az élet javarésze nyomorúság és fáradság: itt pedig szárad a könny s növekszik az erő, a lélek ereje és a remény. Itt légy minden napon... Mivelhogy a Te hajlékodban is minden napon — és minden percen ott van az Ur! És kiáltsd ki ezt egyebeknek is!

A harmadik jelvényt is átadom. Ez a legcsekélyebb: a hivatalos igazgatás jelvénye. De naggyá lesz, ha azt mondom: Pecsételd el hű munkára szivedet!

Ám még szeretnék három jelvényt kezdedbe adni, szived fölé tenni: egy cimert, melyből kitörölték gazok a két hegyet és a két folyót. Egy lobogót melynek három színe van... Szébb mint a szivárvány. S óh! egy kardot, mert egyszer Isten szolgáinak is fel kell emelni ezt. Halod? A kardot. Mikor megreszket a Kárpát s a fellegekig veri habjait a haragos Ádria-tenger. Addig pedig csak ezt a hármat: türünk, várunk, de szivünkben zsarátnok ég belől. Ne lássa senki, csak mi magunk. — Vigasztaljuk egymást, küzdjünk munkával és küzdjünk az Urral, imádkozván.

Menj, indulj el pályádon itt, ifju Testvérem! mondd meg nekünk, mit érzesz, mit akarsz?

Kenderes Lekipásztora, szólj a lelkünkhöz s mi hallgatunk Reád.

Predikálj!

Légy áldott! Légy áldott! Ámen.

Jaj!

Budapest város nem régen tette közé a vigalmi adóból származó bevételének 1925. évi elszámolását. 1925. évben csupán Budapesten 37 és fél milliárd korona folyt be vigalmi adó címén, mihez a vidéki városok és falvak vigalmi adóját ha hozzá számítjuk, Magyarországon az elmúlt évben több mint 70 milliárd korona folyt be e címen.

Az az ország, amely mulatozásaiból 70 milliárd koronát tud fizetni, az 1925. évben elmulatott és elszórakozott legalább is 7–800 milliárd koronát. Ez a 800 milliárd korona kiadás nem életszükségletet jelentett, hanem a könnyelműséggel és bünnel határos, sőt bűnös cselekedetet. Ezer és ezer munkanélküli, éhező, didergő család; beteg, vézna gyermekek megszámlálhatatlan serege; aggok, betegek, elhagyottak, öngyilkosok vádló,

sikongó csapatja átokra nyújtja ki kezét és nyitja ki száját, hogy, amíg nekik éhezniök, nyomorogniök kell, mert nincsen segedelem részükre, addig van sziv és lélek a társadalomban az ugynevezett keresztyén társadalomban az életre nem tartozó dolgokra 800 milliárd koronát elpazarolni. Ha igaz ez, hogy aki enni ad az éhezőnek, inni a szomjasnak, ruhát a ruhátlanak, segedelmet a betegeknek, annyi, mintha Krisztusnak adná: akkor rettenetes ítélete lesz a mi embereinknek és asszonyainknak, mert szándékosan megölték, nyomorgatták Jézus kicsinyeit. Ha kórházra kell pénz, nincsen; ha iskolára, nincsen; ha aggmenházra, nincsen; ha menedékházra, nincsen; ha nyomorgó gyermekek gyermekek felruházására, nincsen; ha nyomorgók támogatására, nincsen, de annál inkább van a kártyára, bálra, cicomás ruhákra, gyönyörhajhászásra, autóra, kutyákra és a többire! 800 milliárd koronáért hány gyermeket lehetett volna felöltöztetni, hány beteget lehetett volna gyógyítani, hány öngyilkosságot lehetett volna megakadályozni, hány öregnek lehetett volna kellemessé tenni e világból elköltözését! 800 milliárd koronával ki lehetett volna virágoztatni a magyar pusztaságot és mivel nem tettük, e 800 milliárd korona, 800 milliárd töviset szurt a beteg magyar testbe. Ez nem mehet így tovább. Az élet koldusait meg kell látnunk küszöbünk előtt, amíg mi selyembe, biborba öltözünk, mert, ha nem látjuk meg, könnyen ismétlődhetik rajtunk is a gazdag és Lázár példázata. Budapest vigad, Budapest bálozik és közben pusztul, velőjében romlik meg. Jaj ennek a városnak és jaj a többi magyar városnak is, ha idejében fel nem ébred szörnyü állapotából

„Külföldi utazásom a vasárnapi iskolai világgyűlésre“ c. művem könyvalakban megjelent — szerző két arcképével t. i. az egyik skót papiruhában a másik az itthoni lelkészi viseletben ábrázolja. A füzet ára: 25.000 korona. Kapható az esperesi lakon és a helyi könyvkereskedésekben.

A „Szeretet“ buzgó lelkész-társaim jóakaró fáradozása folytán hovatovább terjed. De még jobban kell terjednie.

Egyházunk érdeke, hogy minél szélesebb körben olvassák. Kérem az önzetlen segítséget!

Vasúti menetrend.

Érkezik. Budapest felől: 0:05, 4:10, 10:20 (gyors), 11:56, 18:01, 18:59 (gyors); Debrecen felől: 0:42, 3:34, 6:09, 8:49 (gyors), 15:01, 19:00 (gyors); Kál-Kápolna felől: 3:29, 7:55, 17:06; Dévaványa felől: 7:39, 17:40.

Indul. Budapest felé: 0:55, 3:44, 6:14, 8:50 (gyors), 15:08, 19:01 (gyors); Debrecen felé: 0:16, 4:20, 10:21 (gyors), 12:01, 18:10, 19:02 (gyors); Kál-Kápolna felé: 5:00, 13:30, 19:10; Dévaványa felé: 1:30, 13:40.

Egy kedves halott emlékezete.

Isten anyaszentegyháza sáfárának gyásza van. Itt minálunk Kisujszálláson. Szomoruban zengenek tán mint egyébkor, a harangjaink. Egyházunk pénztárnokának, egy kiváló derék embernek, egyetlen, kedves leánya ment el a minden élők számára rendelt uton. 18 éves korában. Ifju asszony.

Néhai Nánási Tamásné Balogh Mária
ÉLT 18 ÉVET.

A kisdede 2 és fél hónapos. A háznál, hol ő szenvedett, egy 86 éves öreg keresztyén asszony várja, hívja a halált, s az enyészet angyala eltévesztette az ajtót, abba a szobába ment be pusztító erejével, hol a reményekben gazdag ifju nő, szeme mint a most nyiló nefelejts, — szenvedett betegsége ágyán. Az Urnak utai nem a mi utaink s akarata nem a mi akaratunk! Koszoruk, csokrok özönével borítottuk el a koporsót; de nem tudtuk befedezni a mérhetetlen gyászt. Egész gyülekezetünk fájdalommal kísérte a sir felé a kedves halottat. Mint óriási gyászfátyol lebegése, olyan volt a gyászos gyülekezet vonulása a virágokkal elborított koporsó után.

Én épen a turkevei gyülekezetbe mentem predikálni aznap, mikor vettük a halál hirt, amelyet — jaj! — én vittem aztán meg

a szomoru öregeknek a szomszéd gyülekezetbe, a nagyszülőknek. Két öreg ember, szomoru a lelkük mindhalálig. Gyönyörű fiuk, a délceg katona, a harcmezőn maradt; s most szemükfénye, drága unokájuk, elment, orgonavirág hervadása volt az elmulása. Valami csodálatos gyöngédség, finomság volt a lelkében, olyan volt, mint az orgonavirág!

Elhervadt.

Emlékezete, mint a hervadó orgonavirág emlékezete. Örökéletben új örök tavaszra újra virul.

Vigaszul az legyen a fájó sziveknek, hogy mindnyájan velük sirunk.

Arcképét a boldogultnak fájó szívvél közlöm. Istenem, a képen még menyasszonyi fátyol s ma már — szemfedő, ott a föld alatt.

Ez élet csak füst és pára!

Isten katonái.

Egy most már boldogemlékü embertől hallottam először ezt a kifejezést a rendőrökről. Ők az Isten katonái. A rendről azt írja egy világhírű költő, hogy a rend az az Ég szent leánya. A rend, amely nélkül, összeütköznének s szétomlanának ott fenn a nagy csillagok s egymást irtaná itt lenn ember, állat, és minden-mindem semmiségbe menne, ami lett. A roppant rendet a mindenségben Isten tartja s ki a rendre vigváz itt lenn: az Istennek segitőtársa, katonája.

Sokszor elmondom az én kedves rendőr barátaim előtt, kiket ott hivatalos szobájukban évek óta tanítgatok, hogy, míg ők anyagi, földi javainkra, életünkre vigyáznak éjjel-nappal, állván a fekete, viharos éjszakában — zugó záporban, kemény hidegben: mi meg lelkipásztorok ekként vigyázunk a lelkekre, bizony sok fájdalmával és szenvedésével a szívünknek, mert a mi vigyázásunk — sajnos — legtöbbször hiábavaló. Ők a rendőrtestvérek is eljönnek aztán az én hivatalos szolgálatom helyére. A templomban ott vannak minden vasárnap. Ott vannak az Ur szent asztalánál is. Példamutató, szent lelkesültségű emberek ők. Sokszor elmondom nekik: Láttam az angol rendőröket Londonban meg másutt, zsebükben a Szent

irással, a Bibliával. S utánateszem legott e szavakat: Ugye kedves magyar Rendőrök! nekünk meg a szivünkben vannak a Biblia s annak igazságai? — Merthogy a rendőrnek, kinek élete úgy szólván, szüntelenül veszedelemben forog a gonosztevő emberek részéről, — bizony szüksége is van arra, hogy a lelkében Isten legyen, ki oltalmat és bátorságot ad.

Egy derék rendőrt nemrégiben üdvöztünk, ünnepeltünk, kinek ősz fűrteit a felsőbb elismerés koronájával ékesítették: Varga Sándor felügyelő-helyettes ő, kit 20 éves rendőri szolgálata alkalmából a kerületi kapitányság tüntetett ki magas elismerésével. (Azelőtt, úgy tudom, a csendőrségnél is teljesített már szolgálatot.)

Kis ujságomban, a »Szeretetben« én pedig azt a rendőrt, a mi kedves Sándor János kapitányunkat üdvözlöm, aki — jól jegyezzük meg! — minden áldott napon ott van a templomban velem együtt; minden reggel kezet szoríthatok vele, ezzel a vallásos lelkű derék emberrel, ki egyébként is maga a szelidség, jóság és szeretet.

Hát bizony sokszor el-elbeszélgetünk vele is, meg a többi rendőrtisztviselőkkel, meg s így övezi őket becsülésünk, tiszteletünk meg a legénységgel, hogy amit mi örökösünkkel, példánkkal elérünk, jó eredményt, minden kegyelme!

Sándor János helybeli rendőrkapitány,
egyik legbuzgóbb ref. hívünk.

hogy rontják le a csuf bálók, undok idegen táncok, erkölcstelenség meleg ágyai.

Sokszor tanakodunk, hogy kellene még jobban is szüntetni az istenkáromlást, ünnepnapi korcsmázást, részegeskedést, meg az est és éjszaka homálya alatt üzött sok-sok erkölcstelenséget, melyek annyi szivet összemorzsoltak már. Mert kedves Olvasók! a Sátánnak csak addig kell a szivetek, mint a görénynek a csirke, míg a vérének kiszivta, azután ott hagyja a Gonosz az összemorzsolts szivet. Istennek pedig, Jézus Krisztusnak pedig az összemorzsolts sziv is kell. Bűnös szivek, eszméljetez erre!

Midőn derék kapitányunk arcképét örömmel és dicsérettel közreadom, vegyétek úgy, Rendőrtestvéreim, mintha mindnyájatokét közreadnám.

Egyben itt helyben és vidéken, meszszebb földeken is szeretettel hívom a rendőrtestvéreket, vezetőket és legénységet egyaránt, hogy a rend, a jó erkölcsök s az Isten féelme ügyében tegyenek meg minden tőlük telhetőt, amely dologban különirást is bátor lesznek intézni az egyházmegegyémbeli rendőr atyámfiához. Amit, ha figyelemre érdemesitenek s kérésemet teljesítik, így lesznek igazán »Istennek katonái«

és szeretetünk, meg a nagy jó Istennek minden kegyelme!

A „Szeretet“ szerkesztője a folyó évvel hitébresztési munkához fogott. Ezért adja ki e lapot is; ennek folyó évi első számában foglaltatik a terjedelmes „Szózat“, amelyet minden református keresztyén embernek el kellene olvasnia. — Kivánatra készséggel megküldöm.